

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 442 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 16 kwietnia 2021 roku wydany w sprawie II K 442 / 21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzut obraży przepisów prawa procesowego, mogącego mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk,</p> <p>zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych poczynionych za podstawę wyroku,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	mogących mieć wpływ na jego treść; zarzut rażąco surowej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Przed bezpośrednim odniesieniem się do zarzutów odwoławczych przypomnieć należy, iż popełnienie występku z art. 234 kk będzie wchodzić w grę nie tylko wtedy, gdy osoba, która przed organem powołanym do ścigania w sprawach wykroczenie, fałszywie oskarżyła inną osobę o popełnienie tego rodzaju czynów, zarzut ewidentnie zmyśliła.</p> <p>Odpowiedzialność ta może zmaterializować się także wówczas, gdy oskarżający inną osobę o popełnienie wykroczenia, które nie miało miejsca (nie zaistniało), przewiduje (bierze pod uwagę), że zarzut jest nieprawdziwy i godzi się na ewentualność kłamliwego oskarżenia innej</p>				

osoby. Innymi słowy, zrealizowanie znamion tego występku może mieć miejsce także wówczas, gdy sprawca chce fałszywie oskarżyć inną osobę (gdy działa z zamiarem bezpośrednim), ale także wówczas, gdy jest świadom wysokiego prawdopodobieństwa, że osoba, którą wskazuje jako sprawcę czynu, go nie popełniła i nie robi niczego, by zminimalizować ryzyko dopuszczenia się fałszywego oskarżenia – w tych przypadkach przypisać należy działanie w zamiarze ewentualnym.

Dlatego przyjąć trzeba, że aby składający zawiadomienie mógł korzystać z ochrony przed odpowiedzialnością za występki z art. 234 kk, przedstawiane przez niego zarzuty popełnienia przez inną osobę wykroczenia muszą posiadać dostateczną, opartą na prawdzie, racjonalną podstawę faktyczną, uprawniającą do ferowania twierdzeń o zaistniałym

wykroczeniu oraz o osobie sprawcy. Z ochrony tej nie będzie już zatem korzystać podniesienie zarzutu popełnienia wykroczenia, jeżeli nie towarzyszy temu uzasadniona baza faktyczna wspierająca jego podniesienie. Tylko dostatecznie podbudowane faktycznie oskarżenia nie będą mogły być uznane za fałszywe w rozumieniu art. 234 kk. Tymczasem w przypisanym ostatecznie oskarżonemu zakresie, przedstawiona przez niego w złożonym zawiadomieniu o popełnieniu szeregu wykroczeń interpretacja zachowań sąsiada była na gołosłowna i pozbawiona racjonalnego uzasadnienia, że oskarżony co najmniej godził się na to, że zarzuty mogą okazać się nieprawdziwe. Uwzględniając silny konflikt sąsiedzki między stronami, nieodpartym jawi się wniosek, że przy składaniu zawiadomienia oskarżonemu chodziło nie tyle

o ochronę porządku prawnego, lecz wytworzenie dolegliwej i niekomfortowej dla Z. B. sytuacji, związanej z koniecznością występowania w roli osoby podejrzewanej o możliwość popełnienia wykroczeń w ramach formalnie wszczętego postępowania.

Przechodząc do szczegółów – po pierwsze, oskarżony nie miał logicznych powodów do twierdzeń, że zakwestionowany przez niego postój samochodu F. (...) narusza art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (wedle którego zabrania się postoju w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowe), a w konsekwencji prowadzi do realizacji znamion wykroczenia z art. 97 kw. Z dokumentacji fotograficznej utrwalającej miejsce i sposób postoju F. (...) jasno bowiem wynika (por. choćby

dokumentację z k. 225 niniejszej sprawy, czy dającej pełniejszy obraz wjazdów do wspomnianych posesji dokumentacji z k. 48 – 55 akt sprawy II W 978 / 17 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.), iż w bezpośrednim pobliżu F. ogrodzenia posesji położonych przy Placu (...) pozbawione były wówczas wjazdów i wyjazdów z i do tych posesji. Rzeczywiste bramy wjazdowe do tych posesji ulokowane były w zupełnie innych miejscach, a zaparkowany dalej F. nie utrudniał przemieszczania się przez nie. Ulokowanie tego samochodu przez Z. B. w obrębie wjazdu na własną posesję nie wystarcza, by uznać to jako zachowania penalizowane przez w/w przepisy. Właściciel posesji ma bowiem swobodne prawo podejmowania decyzji, czy z tego wjazdu będzie korzystał, czy też nie. Może np. bramę wjazdową zlikwidować, trwale lub czasowo ją

zamknąć itd. To od jego decyzji zależy czy, kiedy i w jaki sposób na teren jego posesji będzie wjeżdżał. Samo zaś zatrzymanie lub postój pojazdu na fragmencie drogi publicznej nie narusza art. 97 kw w zw. z art. 49 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, jeżeli nie towarzyszą temu naruszenia któregokolwiek z zakazów wymienionych w tym ostatnim przepisie.

Po drugie, oskarżony w zawiadomieniu jednocześnie podnosił, iż „ z opisywanego wraku samochodu wyciekają oleje i smary szczególnie w okresie letnim zanieczyszczające środowisko naturalne w tym powietrze przez substancje ropopochodne, co zagrożone jest karą aresztu lub grzywny z art. 171 ustawy o odpadach ”. Nie przedstawił jednak jakiegokolwiek dowodu uprawniającego do uznania, iż z pojazdu tego rzeczywiście dochodziło do takiego wycieku

płynów, smarów,
olejów itp.
substancji, które
tworzyłyby
zagrożenie, o jakim
mowa w art. 16
ustawy o odpadach.
Nie wynika to
ani z nieformalnych
ogłędzin miejsca
postoju samochodu
przeprowadzonych
przez
funkcjonariusza
policji w związku
ze złożonym przez
oskarżonego
zawiadomieniem,
ani też z
któregokolwiek z
przedłożonych w
toku procesu zdjęć.
Na żadnym z nich
nie są widoczne
jakikolwiek
wycieki. Tymczasem
lektura akt sprawy
zdaje się nieodparcie
wskazywać, że
skonfliktowane ze
sobą strony nie
przepuszczają
żadnej okazji, by
utrwalić w formie
fotograficznej każdą
sytuację mogącą
stawiać sąsiada
w niekorzystnym
świetle, w
szczególności zaś
wskazującą na
jakąkolwiek – realną
lub choćby tylko
potencjalną –
możliwość
naruszenia
porządku prawnego.
Logika i
doświadczenie
życiowe pozwalają

w tym kontekście przyjąć, że gdyby rzeczywiście z F. (...) dające się zaobserwować wycieki o takim natężeniu, o jakim wspominał w zawiadomieniu oskarżony, rzeczywiście występowały, oskarżony nie omieszkałby na użytek składanego zawiadomienia utrwalić je w formie nagrania lub fotografii jako dowód potwierdzający prawdziwość składanych przez niego zarzutów. Także dokumentacja fotograficzna miejsca postoju tego samochodu zrobiona już po tym, jak pojazd został z niego usunięty, nie uprawdopodobnia prawdziwości twierdzeń oskarżonego. Nie ma w tym miejscu na tyle charakterystycznych śladów, które mogłyby dawać dostateczny powód do wnioskowania, że są one pochodną wycieków o takim rodzaju i nasileniu, o jakich zawiadamiał oskarżony, a nie innych przyczyn.

Po trzecie, oskarżony nie miał dostatecznych podstaw by twierdzić, iż pokrzywdzony dopuścił się wykroczenia z art. 48 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, wedle którego kto wbrew przepisowi art. 18 nie przekazuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, podlega karze grzywny (art. 18 tej ustawy stanowi, że właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji przekazuje go wyłącznie do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów). Oskarżony nie mając wiedzy ani o pochodzeniu tego samochodu, ani okolicznościach jego przyjęcia i przechowywania przez Z. B., sposobie wyzbycia się tego pojazdu

przez poprzednich właścicieli, ani o jego statusie prawnym, ani w końcu nie znając dostatecznie jego stanu technicznego – a w konsekwencji bazując jedynie na tym, iż pojazd ten nie był czasowo użytkowany – nie miał możliwości ferowania tak daleko idących wniosków, by oceniać go jako pojazd wycofany z eksploatacji w rozumieniu art. 3 ust. 6 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. (por. wyroki WSA w Warszawie z dnia 18 lutego 2020 r., IV SA/Wa 1442/19 oraz z dnia 27 lutego 2019 r. IV SA/Wa 3046/18 definiujące status pojazdu wycofanego z eksploatacji na podstawie przywoływanych okoliczności). W szczególności, jakkolwiek pojazd ten nie miał ważnego badania technicznego, nie stanowiło to jeszcze dostatecznej podstawy aby przyjąć, że jest to już pojazd zużyty lub nienadający

się do użytkowania zgodnie z jego przeznaczeniem, że definitywnie przestał on spełniać swą zasadniczą funkcję i stał się jedynie odpadem. Nie wskazuje na to ani rok jego produkcji, ani przedstawiany przez pokrzywdzonego (a nie zakwestionowany w toku procesu) stan techniczny oraz historia i pochodzenie, ani choćby tylko jego stan wizualny.

Zgodzić się ze skarżącymi natomiast należało, że z dokumentacji fotograficznej miejsca postoju w/ w pojeździe po jego opuszczeniu wynikało, iż rzeczywiście wcześniej był on posadowiony na zasuwach wodociągowych w sposób uniemożliwiający dostęp do nich. W tym więc zakresie zawiadomienie znajdowało uzasadnienie w faktach. Z kolei jeśli chodzi o zarzut umocowania na samochodzie J. tablic rejestracyjnych pochodzących z

innego pojazdu, z zawiadomienia L. W. nie wynika, aby w związku z tą okolicznością stawał akurat Z. B. zarzut popełnienia czy to przestępstwa, czy to wykroczenia. Jeżeli zawiadomienie organu ścigania lub oskarżenia nie zawiera danych dotyczących osoby sprawcy, a wskazuje tylko na przestępstwo, wykroczenie czy przewinienie dyscyplinarne, które nie zostało popełnione, to w grę wchodzić może jedynie czynność sprawcza, o której mowa w art. 238 kk. Tym niemniej zawiadamiający także nie wskazywał, by wyżej opisana okoliczność związana z tablicami rejestracyjnymi była postrzegana przez niego w kategoriach przestępstwa lub wykroczenia i w taki też sposób nie została przez niego przedstawiana organowi przyjmującemu zawiadomienie. W związku z poważnym z opisu przypisanego oskarżonemu czynu wyeliminowane zostały sformułowania z

tymi okolicznościami związane.

Wymierzonej oskarżonemu kary nie sposób uznać za rażąco surowej. Orzeczono wobec niego karę najłagodniejszą rodzajowo, ilość stawek dziennych nieznacznie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia, wysokość jednej stawki określono na najniższą z możliwych kwotę. Okoliczności przywoływane w apelacjach na korzyść oskarżonego związane z jego wiekiem oraz sytuacją życiową uwzględnione zostały w dostatecznym stopniu. Przeciwno bezwarunkowemu oraz warunkowemu umorzeniu postępowania względem niego przemawiała społeczna szkodliwość czynu – wyższa, niż nieznaczna – wynikająca z faktu bezzasadnego oskarżenia Z. B. nie o jedno, lecz kilka wykroczeń z oczywiscie błahego powodu – chęci dokuczenia

sąsiadowi, z którym, od wielu lat pozostaje w konflikcie.			
Wniosek			
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i umorzenie postępowania lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Omówiono powyżej			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIECIE			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Z wyjątkami wyżej wskazanymi	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Z powodów wyżej opisanych	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Omówiono powyżej	
Zwiąże o powodach zmiany	
Omówiono powyżej	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Wobec częściowego tylko uwzględnienia apelacji wniesionych na korzyść oskarżonego, ale przy utrzymaniu istoty orzeczenia jako skazującego, mając na uwadze treść art. 634 kpk w zw. z art. 635 kpk oskarżony został obciążony kosztami sądowymi za postępowanie przed sądem II instancji.	
7. PODPIS		